

Reis Moldavië 01-02-2021 t/m 10-02-2021

Ondanks alle verwarrende omstandigheden, maar dankzij de leidende en bewarende hand van God mochten we in de achterliggende weken een reis maken naar Moldavië.

De reden van deze reis was de aanvraag van de broeders uit Moldavië betreffende de nood voor het vrije tijds centrum in Cimiseni. Cimiseni ligt 30 km ten oosten van Chisinau vlak tegen het gebied Transnistrië. Transnistrië is een langgerekt gebied aan de oostkant van Moldavië wat sinds 1992 bezet wordt door de Russen. Interessant is het om de geschiedenis van deze streek te lezen op het internet. Het vrije tijds centrum in Cimiseni is een soort park met ongeveer 40 vrij staande huisjes en een groot gebouw waar de centrale bijeenkomsten kunnen plaats vinden. Het is bestemd voor kinderkampen, bijeenkomsten van jongeren, echtparen, Bijbelstudie groepen e.d. voor al de aangesloten Moldavische Christen Baptisten. Afgekort de MCB. Dit zijn 101 gemeenten bestaande uit ongeveer 7500 leden.

Samen met Jacob Steinle van Mission Friedensstimme Duitsland zijn we maandag 1 februari vertrokken met een volle vrachtwagen combinatie. Van het bedrijf Kroon projecten uit Meerkerk hadden we de benodigde vloertegels ontvangen voor het hoofdgebouw. Hierdoor hadden we dus een zware lading. Voor de Mercedes Actros met zijn 450 PK was dit geen probleem. Ook niet toen we over de steile passen in Roemenië heen moesten. De heenreis die ons via Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Roemenië en Moldavië voerde, verliep voorspoedig en woensdag 03 februari rond 12.00 uur arriveerden we bij het Douane kantoor in Chisinau. Jozef, de verantwoordelijke broeder voor de humanitaire hulp wees ons de weg, waarna de papieren in orde werden gebracht. Dit duurde enkele uren zodat wij in de tussentijd de in aanbouw zijnde 5^e kerk van de MCB in Chisinau hebben kunnen bezoeken. Vanuit deze kerk hebben we ook een hulp aanvraag gekregen. Deze hulp is ons inmiddels door Firma Esselink uit Middelharnis toegezegd. We hopen hierover t.z.t. te schrijven.

Het was voor mij de eerste keer dat ik in Moldavië kwam. Moldavië grenst in het westen aan Roemenië en in het noorden, oosten en zuiden aan Oekraïne. Tot 1991 behoorde het tot de Sovjet Unie. Nu is het een parlementaire republiek wat wil zeggen dat het staatshoofd een president is. De grote van Moldavië is ongeveer 80 % van Nederland waar 4,5 miljoen mensen wonen. Het is een van de armste landen van Europa zodat humanitaire hulp dankbaar aanvaardt wordt.

Donderdagmorgen staat alles gereed en kunnen we aan het uitladen beginnen. Er zijn rond de 50 mensen aanwezig om te helpen. Het gaat hierdoor zeer snel. Ook de tegels worden allemaal met de hand gelost. Ze worden gelijk naar de juiste plaats gebracht waar al 10 specialisten klaar staan om ze te gaan leggen. De meeste van hen hebben hun ervaring opgedaan in Duitsland. Tot onze grote verbazing gaat het zo snel dat ze dezelfde avond al klaar zijn met de grote ruimte van 320 m².

De volgende dag wordt het alles gevoegd en het ziet er keurig uit. Het lijkt wel of de kleuren er speciaal zijn bijgezocht. In eerste instantie was het de bedoeling dat we na het lossen gelijk weer op terugreis zouden gaan. Door de broeders werden we echter dringend gevraagd om te blijven vanwege de komende broeder bijeenkomst van a.s. zaterdag 6 februari. Na onderling overleg hebben we besloten dit te doen. Zo hadden we ook tijd om enkele bezoeken bij weduwen af te leggen en een bezoek bij Nicolai Dron. Vanuit het verleden kennen we broeder Nicolai die 29 jaar geleden bij ons in Nederland is geweest.

Bezoek weduwen

Samen met diaken Ruben zijn we op bezoek geweest bij 2 weduwen. Natalija, 31 jaar oud, is sinds december 2016 weduwe. Haar man is tijdens de bouw van de nieuwe kerk door een noodlottig ongeval om het leven gekomen. Tijdens het metselen van de nieuwe muur viel de oude muur achter hem om, waar hij onder terecht kwam. Eerste hulp heeft niet meer mogen helpen. Hij was op slag gestorven. Natalija is achtergebleven met 2 jongens. Eugene is 11 jaar en zijn broertje Jellewiese 4.

Natalija, Eugene en Jellewiese

Anna achter bij haar huisje

Vrijdagmorgen bezoeken we Anna. Zij is 46 jaar oud, heeft 5 kinderen waarvan 2 getrouwd en 1 kleinkind. Heel open heeft ze mogen vertellen hoe haar leven tot nu is geweest. Haar man is begin 2020 gestorven aan de gevreesde ziekte.

Anna, zo vertelde ze, was tot geloof gekomen maar haar man wilde er niets van weten. Hij dronk ontzettend veel en was daardoor ook een slecht voorbeeld voor zijn kinderen. In de zomer van 2019 openbaarde zich de gevreesde ziekte bij haar man. Dit heeft het middel mogen zijn voor hem om tot inkeer te komen. In oktober 2019 mocht hij zijn zonden voor God, zijn vrouw en kinderen belijden. Hij mocht vergeving van zonden ontvangen. De laatste 3 maanden van zijn leven heeft hij er van mogen getuigen dat hij nu de ware vrede had gevonden.

Voor Anna is dit een grote troost in het verdriet wat gebleven is. Ondanks het grote verdriet en de grote zorgen voor haar kinderen, die ze nu alleen moet dragen, is de Heere goed voor haar. Op de vraag hoe ze dat merkt, zegt ze: Mijn man heeft nooit veel aan hun huis opgeknapt. Het had echt veel achterstallig onderhoud. Afgelopen jaar zijn er broeders van de gemeente geweest die heel veel hebben opgeknapt. Het huis ziet er nu netjes uit. Dat geeft haar het gevoel dat ze er niet alleen voor staat.

Bezoek familie Dron.

In 1991 heeft Nicolaï Dron een bezoek gebracht aan Nederland. Twee dagen is hij toen ook in Zeeland geweest. Op een bijeenkomst in de kerk in Dreischor heeft hij verteld met wie hij getrouwd is. Aan de Heere had hij gevraagd wie zijn levensgezellin zou worden. Innerlijk kreeg hij toen de overtuiging dat zijn toekomstige vrouw zeker de Bijbel helemaal gelezen zou moeten hebben.

Het eerste leuke meisje waar hij serieus aan dacht bleek niet eens te weten wat een bijbel was. Nu, dat zou zijn vrouw niet worden. De tweede bleek de bijbel wel te kennen maar had er zo nu en dan maar in gebladerd. Ook niet. Het derde meisje waar hij op af ging was al wel druk met Bijbelonderzoek bezig, maar ze had alleen het Nieuwe Testament nog maar gelezen. Dus ook niet.

Bij het vierde meisje, Raisa, werd hij blij verrast. Op de vraag of zij de bijbel kende en gelezen had zei ze: Ja zeker, heb hem al 3 keer geheel gelezen. Dit is zijn vrouw geworden.

De foto van de verloving van Nicolaï en Raisa

Nicolaï en Jan bij de ingang van het dorp

We werden zeer gastvrij door de familie ontvangen. Nicolaï woont al die jaren in een mooi dorp Gura Galbenei.

Samen met zijn zoons heeft hij een duurzaam huis gebouwd wat nu een jaar klaar is. Het is een begaafde familie en zeer muzikaal.

Een van de jongens, Michail, heeft 4 jaar in Zwitserland gestudeerd voor instrumentbouwer. Hij heeft hier nu zijn eigen werkplaats en maakt allerlei snaarinstrumenten zoals de viool, mandoline, de dombra, de gitaar en de balalaika. We krijgen een rondleiding door zijn werkplaats wat heel interessant is. Hij verteld dat een vriend, die in Zwitserland samen met hem daar heeft gestudeerd, de viool van André Rieu in onderhoud heeft.

In Zwitserland heeft hij de Duitse spraak geleerd. Dit komt goed van pas. In de avond hebben we van 6 tot 8 uur in de kerk een samenkomst waar hij mij vertaalt vanuit het Duits rechtstreeks naar het Moldavisch. Het is goed en fijn om samen met de gemeente bij elkaar te zijn.

Ook de kinderen hadden hun aandeel in de samenkomst.

De samenkomst met onze Moldavische broeders die allen een ambt bekleden wordt druk bezocht. Door de voorzitter wordt de nood van de tijd voorgehouden. Hij riep de broeders op geen provocerend gedrag te vertonen maar de gestalte van de discipelen te vertonen aan de hand van Handelingen 5:24 *'En zij hielden niet op allen dag in den tempel en bij de huizen te leren en Jezus Christus te verkondigen'*. Vele stoffelijke zaken worden ook behandeld. Aan het einde sluit de scriba af met de oproep uit Handelingen 20: 28 *'Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed'*. Aan de voorkant van het spreekgestoelte staat de tekst uit Richteren 3 : 20b *'Ik heb Gods woord aan u'*.

Van links naar rechts: scriba en voorzitter en een van de broeders.

De terug weg verloopt voorspoedig. In Roemenië lijkt het wel voorjaar. Het is daar +14 graden. Ook in Hongarije en Oostenrijk zijn de temperaturen ver boven nul voor de tijd van het jaar. Onderweg horen we dat het in Duitsland behoorlijk heeft gesneeuwd. Ook wij krijgen er de laatste 10 uren van de reis flink mee te maken. Er zijn hele stukken dat we niet harder dan 30 tot 40 km/uur kunnen rijden. Bij een brood fabriek halen we enkele paletten met roggebrood op. Deze is bestemd voor de volgende reis. We mogen weer gezond en zonder ongelukken bij de Mission aankomen.

De bede blijft in ons hart: Heere wil ook deze dienst stellen tot een zegen. Tot eer van Uw naam en tot uitbreiding van Uw koninkrijk.

Jan Huige

